ארקה: רעשים מביולוגיה ללא גוף

Aldo Poblete Varas
24 בנובמבר 2026

מחוץ לפרמטר, עדיין בתוך האופק של שטח זר. ירוקים מינרליים, גוני חום מתים, שכבות ראשוניות הבזות לאימפריית הרוע הדולקת בעקבותינו, שכן אנחנו כבר טבע של סיליקון, עצם החידוש של העולם הטכני. קיטלר שעבר דנטורציה. בדיה של חומרים שאינם מתיישבים זה עם זה ושל קלון ליבידינלי, שנמשתה מאיזה אתר אבוד במעבדה שבה מכונות מייצרות ודאויות מחודשות, נסחפת בבריכה שבה נרקבים חלומותיה של ציוויליזציה. בתוך החלום המשונה ההוא, הגוף פועל על עצמו. ארקה מגיעה אחרי שקץ הזמן הזה הוכרז מוקדם מדי. מנגינתו של פרלוד מותש, בד שנמשח בשכבות יסוד עד ששום דבר כבר אינו נאחז בו. ההכנה תופסת את מקום הביצוע הראשוני. המעבר נעשה לדרך. הפועל יוצא מתחום הרווח, מצטמצם להמולה ולהכרזת ניצחון טרנס־הומניסטית עבשה.

אנחנו אומרים זאת במפורש ומוחלים לעצמנו על חטאינו האריסטוקרטיים, בעוד צפיפות המצב האנושי מעוותת את צורתה בשקט. האנושי נעשה להתכנסות משונה של טענות אליבי, הנפרשת במציאות שנשלטת בידי מספרים, חומר גולמי ואֶפקטים שאנחנו בולעים מטעמי נוחות ומשעמום גמור מן הצורות התרבותיות שפעם זימנו את הים. דרך ארקה השעמום הזה נבקע. האפלה נעשית לנוזל של חיים והורסת את החושיות המבויתת. כאן היא עולה מן האדמה כגשם קדוש, קדרות שבכוחה לנפץ את כל מה שעוד עומד בגבו אל המבוך של חברה העושה ספקולציה על עצמה. הון ודליריום מיסטי מרחפים מעל מכונות תופים וסינתיסייזרים הנסחפים ופולטים אלגוריתמים מחוללי צליל. מתחת לשברי קולות שגובהם הוסט ולצלילי הקשה מתכתיים הקורסים, הכול נשאר שקוע ב־LCL, שמקיים חיים ומאפשר חיבור. הכבל חודר ישירות אל חוט השדרה ופורץ את הגו עד שהאיברים, או מה שנותר מהם, נחשפים.

זאת המוזיקה של אינטנציונליות קרה ומחושבת. אנחה כוהנית אל מול המכניקה הקפדנית של דחף אקסטרופיאני אל האקסטזה של האיברים החשופים. מניפולציה לוציפרית של גבולות. בפתח המערות הספקולטיביות האלה נשמטות הגאולה והביקורת. בפנים המוזיקה והזמן אובדים בחשבון אינפיניטסימלי ובמארזי מחשב הממתינים לקרע מוחלט. לא עוד עימות באמצעות שליחים שהאמנות העכשווית יכולה לפרוש ממנו בנימוס ולהסיג את כוחותיה הקיומיים. רק מן הסף הזה אפשר לתת דין וחשבון על גוני השחור של החדר הזה. גוני שחור מבריקים, ספריות של חלומות מותרים הניזונות ממרקמים חייזריים קליידוסקופיים על פני שטח שחקוקה בו היסטוריה אוניברסלית של הפשע. מ־*Mutant* ולאורך מחזור *Kick*, זאת מוזיקה של הגוף, שבה הכליאה נעשית לשיר של טירוף, לדיאלוג קודח בין חושים הנתונים בעומס יתר.

במוזיקה של ארקה, קו השבר עובר בין ביולוגיה מרושעת הקושרת קשר נגד האינטליגנציה ובין שרידיו של כוח פנטסמגורי המסרב להמציא את עצמו מחדש באותיות ובמושגים. הדליריום הוא כבר תרשים דיגיטלי טהור. כל אורגניזם הוא בעת ובעונה אחת שארית ביולוגית המתמחה ברבייה אוטומטית ומלוא התעתוע של חשבון שמחוללים חזיונות המכונה הקודרים ביותר. הוא חולף דרך מחלות המדממות מתוך הפיקסל, דרך פנטזיה שולית ודרך החיזיון הפורנזי של סובייקטים המעוגנים בשטח שבו היוקרה והביולוגיה ממתינות בגב מופנה, מוכנות להיגרר אל הווילון. שם אין לשרידי המתים מנוחה בלי שהבטון יהרוס את עצמו. המצלול נסוג עד שלא שורד ממנו דבר מלבד כפיות מוחלטת לחיזיון השרידים הגופניים, כירח אדום ומגנטי לכוד בתוך השבב. על מסלול התצוגה הזה גליאנו עדיין יכול לעבור ולהותיר את מסכת האובסידיאן חתומה בחדרים שנבנו להכילה.

ארקה על שפת הסינטגמה. דת לעידן של התחלות: רעש צמיג הבוקע ממקור הזמן ונקרש כדי לרתוח היום עד שיעלה על גדותיו.